

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Indráčkem v právní věci

žalobce: **Simple Progress s.r.o.**, IČ: 03580024,
sídlem Hybernská 1012, 110 00 Praha
zastoupený advokátem Mgr. Václavem Voříškem
sídlem Ledčická 649/15, 184 00 Praha 8

proti
žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**
sídlem 28. října 117, 702 18 Ostrava

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 2. 2019 č. j. MSK 167405/2018, sp. zn. DSH/33817/2018/Sru, o dopravním přestupku provozovatele vozidla

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Rozhodnutím ze dne 18. 2. 2019 č. j. MSK 167405/2018, sp. zn.

Shodu s prvopisem potvrzuje

DSH/33817/2018/Sru žalovaný Krajský úřad Moravskoslezského kraje, odbor dopravy a chytrého regionu změnil rozhodnutí Magistrátu města Ostravy ze dne 29. 10. 2018 č. j. SMO/673834/18/DSC/Moh tak, že text „...neboť dne 27. 9. 2017 v 16:42 hodin řídil blíže nezjištěný řidič motorové vozidlo tov. zn. Mercedes Benz, registrační značky X v katastru obce Klimkovice v 347 km dálnice D1, v tunelovém tubusu, ve směru jízdy na Brno, kde je dopravním značením „B 20a“ nejvyšší dovolená rychlost 80 km/h, nedovolenou rychlostí jízdy, neboť mu byla silničním rychloměrem Unicam VELOCITY4 naměřena průměrná rychlost 109 km/h. Po odečtu možné odchylky měřicího zařízení tak jel rychlostí nejméně 105 km/h, čímž překročil nejvyšší dovolenou rychlost jízdy.“ nahradil textem „...neboť dne 27. 9. 2017 v 16:42 hodin řídil blíže nezjištěný řidič motorové vozidlo tov. zn. Mercedes Benz, registrační značky X v katastru obce Klimkovice v 347 km dálnice D1, v tunelovém tubusu, ve směru jízdy na Brno mimo obec, kde je dopravním značením „B20a“ nejvyšší dovolená rychlost 80 km/h, nedovolenou rychlostí jízdy, neboť mu byla silničním rychloměrem Unicam VELOCITY4 naměřena průměrná rychlost 109 km/h. Po odečtu možné odchylky měřicího zařízení tak jel rychlostí nejméně 105 km/h mimo obec, čímž překročil nejvyšší dovolenou rychlost jízdy.“ a ve zbytku rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil. Uvedeným rozhodnutím Magistrátu města Ostravy bylo rozhodnuto tak, že žalobce byl uznán vinným z přestupku dle ust. § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“) tím, že jako provozovatel motorového vozidla tovární značky Mercedes Benz, RZ X, v rozporu s ust. § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu nezajistil, aby při užití tohoto vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu, neboť dne 27. 9. 2017 v 16:42 hodin řídil blíže nezjištěný řidič předmětné vozidlo v katastru obce Klimkovice v 347 km dálnice D1, v tunelovém tubusu, ve směru jízdy na Brno, kde je dopravním značením „B 20a“ nejvyšší dovolená rychlost 80 km/h, nedovolenou rychlostí jízdy, neboť mu byla silničním rychloměrem Unicam VELOCITY4 naměřena průměrná rychlost 109 km/h. Po odečtu možné odchylky měřicího zařízení tak jel rychlostí nejméně 105 km/h, čímž překročil nejvyšší dovolenou rychlost jízdy. Jednání vykazovalo znaky přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4 zákona o silničním provozu v souvislosti s porušením ust. § 4 písm. c) téhož zákona, s odkazem na ust. § 6 přílohy č. 3 vyhlášky č. 294/2015 Sb., kterou se provádějí pravidla provozu na pozemních komunikacích. Za přestupek mu byla podle ust. § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu uložena pokuta ve výši 1 500 Kč a dále mu byla uložena povinnost nahradit náklady správního řízení paušální částkou ve výši 1 000 Kč.

2. Žalobce proti výše uvedenému rozhodnutí žalovaného podal včasnou žalobu, ve které uplatnil celou řadu žalobních námitek, které podřadil pod tyto okruhy: 1) Rozpor mezi výrokem a odůvodněním a nenaplnění podmínek pro změnu rozhodnutí, 2) Sankce – nesprávná správní úvaha (nezohlednění polehčujících okolností), 3) Omezení na způsobu platby určené částky, 4) Policie nebyla oprávněna k pořizování záznamu, 5) Nedostatečné

vymezení skutku – okamžité změření vs. úsek, 6) Absence formy zavinění ve výroku rozhodnutí, 7) Sankce - absence ustanovení pro konkrétní výměru sankce, 8) Sankce – nepřihlédnutí k možnosti mimořádného snížení, 9) Nezákonná 80tka, 10) Neprokázání nejvyšší dovolené rychlosti, 11) Zmatečnost výroku (porušená právní ustanovení), 12) Absence zjištění formy zavinění řidiče, 13) Neoznámení úseku měření rychlosti motorových vozidel dopravní značkou, 14) Nesouhlas žalobce a jeho právního zástupce se zveřejňováním osobních údajů žalobce a právního zástupce na webu Nejvyššího správního soudu a návrh na naprostou anonymizaci rozhodnutí ve věci.

3. Žalovaný navrhoval zamítnutí žaloby jako nedůvodné. Ve svém písemném vyjádření k podané žalobě ze dne 17. 6. 2019 popíral oprávněnost všech shora uvedených žalobních bodů.

4. Krajský soud provedl důkaz napadeným rozhodnutím žalovaného ze dne 18. 2. 2019 č. j. MSK 167405/2018, sp. zn. DSH/33817/2018/Sru, připojeným správním spisem žalovaného téže spisové značky, jakož i připojeným správním spisem Magistrátu města Ostravy, odboru dopravně správních činností sp. zn. S-SMO/385172/17/DSČ a žalovaným předloženými fotokopii oznámení o měření rychlosti v předmětném úseku a poté dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Při řízení o žalobě žalobce vycházel přitom krajský soud z ustanovení § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“) a ze skutkového a právního stavu, který tu byl dán v době rozhodování žalovaného v souladu s ustanovením § 75 odst. 1, 2 s.ř.s.

5. Z hlediska skutkových zjištění vyplývajících z připojeného správního spisu správního orgánu

I. stupně vzal v daném případě krajský soud za prokázány následující skutečnosti:

- z oznámení o podezření ze spáchání přestupku ze dne 29. 9. 2017 vyhotoveným Policií ČR, Krajské ředitelství policie Moravskoslezského kraje, dálniční oddělení Ostrava, že automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy, při dohledu nad bezpečností silničního provozu na pozemních komunikacích bylo zjištěno, že v datu od 27. 9. 2017 00:00 do 28. 9. 2017 23:59 na dálnici D1 v úseku 347,6 – 346,8 km ve směru Ostrava -Brno blíže neustanovení řidiči překročili nejvyšší dovolenou rychlost, kdy tato je v daném úseku dálnice D1 upravena dopravním značením č. B20a „Nejvyšší dovolená rychlost“ na 80 km/h. Měření rychlosti jízdy vozidel bylo provedeno přístrojem pro měření úsekové rychlosti Unicam Velocity, který pracoval v automatizovaném režimu bez obsluhy. Ve správním spise je dále založen obrazový snímek z měření rychlosti č. 31718, ve kterém je uvedena rychlost vozidla RZ X: 109 km/h, maximální dovolená rychlost: 80 km/h, tunel Klimkovice směr Brno, datum: 27. 9. 2017, čas 16:42:08;
- z ověřovacího listu č. 8012-OL-70400-16 silničního rychloměru Unicam VELOCITY4, že bylo ověření tohoto měřidla provedeno dne 22. 11. 2016 a jeho platnost byla stanovena do 21. 11. 2017, k němu je přiložen kalibrační list č.

VÚGTK/40160/2016 ze dne 19. 10. 2016, ve kterém je mj. uveden jízdní úsek směr Brno - nejkratší pojezdová vzdálenost 778,89 m. Součástí správního spisu je i obrazový snímek, který zachycuje před vjezdem do tunelu dopravní značení č. B20a „Nejvyšší dovolená rychlost“ 80 km/h;

- z karty vozidla X, že od 17. 10. 2016 je provozovatelem vozidla s registrační značkou X žalobce - Simple Progress s.r.o.;
- z výzvy k uhrazení určené částky ze dne 29. 9. 2017 č. j. SMO/385174/17/DSČ/Las, že správní orgán I. stupně vyzval žalobce, jakožto provozovatele motorového vozidla, RZ X, k uhrazení částky 500 Kč, neboť bylo zjištěno, že dne 27. 9. 2017 v 16:42:08 hodin řídil blíže neustanovený řidič motorové vozidlo, RZ X, v katastru obce Klimkovice v 347 km dálnice D1 v tunelovém tubusu „A“ ve směru jízdy na Brno a v následném úseku 778,89 metrů, kde je dopravním značením č. B20a „Nejvyšší dovolená rychlost“ 80 km/h, nedovolenou rychlostí jízdy, kdy mu byla naměřena silničním rychloměrem Unicom Velocity4 průměrná rychlost 109 km/h. Po odečtu možné odchylky měřicího zařízení jel rychlostí nejméně 105 km/h, čímž překročil nejvyšší dovolenou rychlost jízdy. Popsané jednání vykazuje znaky přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu v souvislosti s porušením ust. § 4 písm. c) téhož zákona. Zároveň byl v této výzvě žalobce poučen, že může písemně sdělit údaje o totožnosti řidiče, který skutečně vozidlo řídil v době spáchání přestupku;
- z usnesení o odložení věci ze dne 30. 11. 2017, že správní orgán I. stupně odložil shora uvedený přestupek, neboť ve lhůtě 60 dnů ode dne, kdy se o přestupku dozvěděl, nebyly zjištěny skutečnosti odůvodňující zahájení přestupkového řízení proti určité osobě;
- dne 30. 11. 2017 vydal správní orgán I. stupně příkaz o přestupku žalobce a proti tomuto příkazu podal zmocněnec žalobce odpor, ve kterém uvedl, že žádá o sdělení jmen všech oprávněných úředních osob ve věci, za účelem posouzení případného vznesení námitky podjatosti. K tomuto odporu je přiložena nepodepsaná plná moc ze dne 4. 12. 2017, ve které je uvedeno, že žalobce zmocňuje společnost FLEET Control, s.r.o. k zastupování ho ve správním řízení o spáchání přestupku. Po výzvě správního orgánu I. stupně zmocněnec žalobce předložil výše uvedenou plnou moc doplněnou o podpis žalobce;
- z vyrozumění o provedení dokazování mimo ústní jednání ze dne 5. 1. 2018, že správní orgán I. stupně vyrozuměl zmocněnce žalobce, že dne 25. 1. 2018 v 9:00 hod. bude provedeno dokazování mimo ústní jednání;
- z protokolu dle § 51 odst. 2 a § 36 odst. 3 správního řádu ze dne 25. 1. 2018, že v tento ten se zmocněnec žalobce ani žalobce nedostavil ke správnímu orgánu I. stupně;

- dne 31. 1. 2018 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí o přestupku žalobce, proti kterému podal zmocněnec žalobce odvolání. Rozhodnutím žalovaného ze dne 18. 9. 2018 bylo prvostupňové rozhodnutí ze dne 31. 1. 2018 zrušeno z důvodu procesního pochybení, neboť správní orgán I. stupně nedostál své povinnosti poučit účastníka řízení o možnosti žádat nařízení ústního jednání;
 - z vyrozumění o provedení dokazování mimo ústní jednání ze dne 10. 10. 2018, že správní orgán I. stupně opětovně vyrozuměl zmocněnce žalobce, že dne 24. 10. 2018 v 9:00 hod. bude provedeno dokazování mimo ústní jednání;
 - z protokolu dle § 51 odst. 2 a § 36 odst. 3 správního řádu ze dne 24. 10. 2018, že v tento ten se zmocněnec žalobce ani žalobce nedostavil ke správnímu orgánu I. stupně;
 - dne 29. 10. 2018 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí o přestupku žalobce.
6. Součástí správního spisu správního orgánu I. stupně je blanketní odvolání podané zmocněncem žalobce dne 15. 11. 2018, výzva správního orgánu I. stupně ze dne 19. 11. 2018, jímž byla zmocněnci žalobce stanovena lhůta pěti pracovních dní k doplnění podaného odvolání. Zmocněnec žalobce podáním ze dne 7. 2. 2018 blanketní odvolání doplnil. Následně bylo blanketní odvolání a jeho doplnění předáno žalovanému, který o něm rozhodl žalobou napadeným rozhodnutím.
7. V projednávané věci krajský soud především postupoval v souladu s ustanovením § 75 odst. 2 věty první s.r.s., podle kterého soud přezkoumá napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů.
8. K jednotlivým žalobním bodům uvedeným v žalobě žalobce uvádí krajský soud následující:
- žalobce namítal rozpor mezi výrokem a odůvodněním a nenaplnění podmínek pro změnu rozhodnutí, a že rozhodnutí je vnitřně rozporné. K této žalobní námitce krajský soud uvádí, že žalovaný na str. 6 žalobou napadeného rozhodnutí dostatečně specifikoval, proč změnil výrok rozhodnutí správního orgánu I. stupně – proč upřesnil místo spáchání přestupku. Tato změna výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně nevylučuje jeho zákonnost a přezkoumatelnost;
 - další žalobní námitky žalobce podřadil pod okruhy „Sankce – nesprávná správní úvaha (nezohlednění polehčujících okolností)“ a „Sankce – nepřihlídnutí k možnosti mimořádného snížení“. Krajský soud předně uvádí, že je především důležité, aby uložená sankce byla zákonná, přičemž na výrok o sankci není nutno klást tak přísné požadavky jako na výrok o vině, neboť při ukládání sankce hrají roli jiné aspekty a že konkrétní výše sankce je věcí správního uvážení. Toto posouzení v sobě zahrnuje úvahu, že explicitní nevyjmenování kritérií, která nebyla pro danou věc relevantní, nepředstavuje vadu napadeného rozhodnutí. Ke skutečnostem uváděným žalobcem, tj., že nebyly konstatovány všechny polehčující okolnosti jím předestřené, je nutné zdůraznit, že správní orgán ukládal sankci na samé spodní

hranici zákonného rozmezí, přičemž dopravní přestupek žalobce lze pokládat za zcela běžný bez zvláštních okolností. V řízení nevyšly najevo žádné zvláštní skutečnosti k některým ze zákonných kritérií rozhodných pro výměru sankce. Dle názoru zdejšího soudu správní orgán I. stupně přezkoumatelně a dostatečně zdůvodnil uloženou pokutu. Závěrem k této žalobní námitce krajský soud podotýká, že nelze ani uvažovat o uplatnění důvodů podle ust. § 44 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, neboť okolnosti přestupku žalobce nedosahují takového významu, že by zakládaly potřebu úvahy správních orgánů o aplikaci mimořádného institutu snížení výměry sankce. Jedná se o standardní případ přestupkového jednání postihovaného konkrétními ustanoveními zákona o silničním provozu;

- žalobce namítal, že byl omezen na způsobu platby určené částky, když mu správní orgán určil, že určenou částku smí uhradit toliko převodem na účet nebo v hotovosti na pokladně magistrátu. Krajský soud ke způsobu zaplacení pokuty a nákladů řízení uvádí, že tato část je ve výroku pouze informativní, přičemž výrok dle ust. § 68 odst. 2 správního řádu tuto informaci o způsobu platby pokuty a nákladů řízení obsahovat nemusí a je na žalobci, jakým způsobem pokutu a náklady řízení zaplatí;
- žalobce namítal, že policie měřila rychlost automatickým technickým systémem, aniž by o jeho zřízení jakkoli informovala veřejnost. K této žalobní námitce krajský soud uvádí, že podle ust. § 62 odst. 1 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o policii“) platí, že *policie může, je-li to nezbytné pro plnění jejích úkolů, pořizovat zvukové, obrazové nebo jiné záznamy osob a věcí nacházejících se na místech veřejně přístupných a zvukové, obrazové nebo jiné záznamy o průběhu úkonu*. Podle ust. § 62 odst. 2 zákona o policii *jsou-li k pořizování záznamů podle odstavce 1 zřízeny stálé automatické technické systémy, policie informace o zřízení takových systémů vhodným způsobem uveřejní*. Zákon ovšem dále neupravuje, jakým způsobem mají být tyto informace uveřejněny. Krajský soud tedy vyzval žalovaného k doložení důkazu o zveřejnění informací o zřízení automatického systému k měření rychlosti. Žalovaný po této výzvě k důkazu předložil články zveřejněné na veřejně dostupných internetových stránkách, a to na www.idnes.cz, www.parlamentnilisty.cz a www.impuls.cz, ve kterých jsou uvedeny informace týkající se měření rychlosti v tunelu Klimkovice na dálnici D1, přičemž všechny tyto články byly zveřejněny před datem přestupkového jednání žalobce. Dále žalovaný předložil článek dostupný na internetových stránkách Policie České republiky www.policie.cz ze dne 25. 8. 2017 nazvaný „Zveřejněné informace 2017“, v němž se uvádí mj. to, že úsekové měřiče rychlosti „využívané“ Policií ČR – Krajským ředitelstvím policie Moravskoslezského kraje – Tunel Klimkovice – dálnice D1 obousměrně, 347 km, délka 1 076m. Z těchto informací (článků) je zřejmé, že informace týkající se měření rychlosti stálým automatickým systémem byly vhodným způsobem uveřejněny, proto i tato žalobní námitka žalobce je nedůvodná;

- žalobce namítal, že správní orgán ve výroku rozhodnutí nevymezil, zda žalobce uznává vinným z „jednorázového“ překročení rychlosti v jednom konkrétním místě, nebo zda je žalobce trestán za překročení nejvyšší dovolené rychlosti v určitém – delším – úseku. Z podkladů ve správním spise – z oznámení o podezření ze spáchání přestupku ze dne 29. 9. 2017, kalibračního listu či výstupu z měření rychlosti č. 31718 i z odůvodnění správních rozhodnutí je zřejmé, že se jednalo úsekové měření rychlosti. Výrok rozhodnutí je dostatečně určitý a zcela přezkoumatelný a není zapotřebí, aby v něm bylo výslovně uvedeno, že se jednalo o úsekové měření, proto i tato žalobní námitka je nedůvodná;
- žalobce namítal absenci formy zavinění ve výroku rozhodnutí. Dle názoru žalobce výrok rozhodnutí správního orgánu I. stupně neodpovídá zákonným požadavkům, neboť v něm není uvedena forma zavinění. Krajský soud musí konstatovat, že odpovědnost provozovatele vozidla za přestupek podle ust. § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu je založena na odpovědnosti objektivní, tj. v případě těchto přestupků provozovatele vozidla není na místě se otázkou zavinění zabývat a výrok rozhodnutí tudíž nemusí obsahovat formu zavinění, tedy nemusí obsahovat ani to, že přestupek byl spáchán „nezaviněně“, jak tvrdí žalobce. S ohledem na výše uvedené je nutno učinit závěr, že námitky žalobce ohledně zavinění, za situace kdy se jednalo o objektivní odpovědnost provozovatele vozidla za přestupek, jsou nedůvodné;
- žalobce namítal absenci ustanovení pro konkrétní výměru sankce ve výroku rozhodnutí. Správní orgán při rozhodování o sankci zohlednil pouze ust. § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu. Správní orgán I. stupně v odůvodnění svého rozhodnutí (str. 6 tohoto rozhodnutí) podřadil výše uvedený skutek pod ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu, od něhož se odvíjí také konkrétní ustanovení zákona o silničním provozu, podle kterého byla sankce uložena, konkrétně ust. § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu, podle kterého se *za přestupek uloží pokuta od 1 500 Kč do 2 500 Kč, jde-li o přestupek podle odstavce 1 písm. f) bodů 1 a 4 a písm. k).* Žalovaný se v žalobou napadeném rozhodnutí se závěrem správního orgánu I. stupně ztotožnil. Krajský soud proto konstatuje, že pokud správní orgán uložil sankci, kterou zákon o silničním provozu umožňuje uložit, a také ji uložil v zákonem stanovené výměře (v daném případě při její dolní hranici 1 500 Kč, což správní orgán I. stupně výslovně uvedl v odůvodnění rozhodnutí), nelze uloženou pokutu pokládat za nezákonnou pouze z toho důvodu, že ve výroku rozhodnutí nebyla uvedena veškerá ustanovení zákona, podle kterých byla pokuta uložena (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 10. 2019 č. j. 6 As 53/2019-41);
- k žalobní námitce „Nezákonná 80tka“ a „Neprokázání nejvyšší dovolené rychlosti“ zdejší soud konstatuje, že ve správním spise je založeno oznámení o podezření ze spáchání přestupků ze dne 29. 9. 2017, ve kterém je uvedeno, že blíže neustanovení řidiči překročili nejvyšší dovolenou rychlost v daném úseku dálnice D1 upravenou dopravním značením B20a „Nejvyšší dovolená rychlost“ na 80 km/h. Dále je ve

správním spise založena fotografie dopravního značení i z výstupu ze silničního rychloměru vyplývá maximální dovolená rychlost 80 km/h. Z výše uvedeného správní orgány neměly pochybnosti o tom, že v předmětném úseku měření byla nejvyšší dovolená rychlost 80 km/h a ke stejnému závěru dospěl i krajský soud;

- žalobce namítal zmatečnost výroku prvostupňového rozhodnutí. Žalobce konstatoval, že vyhláška č. 297/2015 Sb. sice obsahuje přílohu č. 6, avšak tato není vůbec členěna do paragrafů. K této žalobní námitce zdejší soud uvádí, že správní orgán I. stupně ve výroku svého rozhodnutí použil nepřesnou formulaci, když uvedl „s odkazem na ustanovení § 6 přílohy č. 3 vyhlášky č. 294/2015 Sb., kterou se provádějí pravidla provozu na pozemních komunikacích“, neboť správně mělo být uvedeno - s odkazem na ustanovení § 6 a přílohu č. 3 vyhlášky č. 294/2015 Sb., kterou se provádějí pravidla provozu na pozemních komunikacích. Nicméně tato ne úplně přesná formulace nemůže mít vliv na zákonnost daného rozhodnutí. Jak už bylo uvedeno výše, krajský soud považuje výrok rozhodnutí za zcela přezkoumatelný a zcela určitý, mj. je z něj zřejmé, jaká dopravní značka byla porušena. Jestliže bylo ve výroku výslovně uvedeno, že nejvyšší dovolená rychlost byla v místě měření 80 km/h a motorovému vozidlu RZ X byla naměřena po odečtení odchylky rychlost 105 km/h, nebylo zapotřebí, aby správní orgán I. stupně výslovně uváděl, že rychlost byla překročena o 25 km/h;
- žalobce také namítal absenci zjištění formy zavinění řidiče. Správní orgány neprokázaly a ani netvrdily, že by protiprávní jednání řidiče bylo zaviněné. Krajský soud podotýká, že předmětem řízení byl přestupek provozovatele vozidla a nikoliv přestupek řidiče. Pro založení odpovědnosti provozovatele vozidla za přestupek je sice podle ust. § 125f odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu nutné, aby porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazovalo znaky přestupku podle tohoto zákona, toto ustanovení však nelze vykládat tak, že jsou správní orgány v řízení o přestupku provozovatele vozidla povinny zjišťovat, zda byly naplněny všechny předpoklady přestupkové odpovědnosti řidiče vozidla. Pro splnění podmínky podle § 125f odst. 2 písm. b) citovaného zákona postačí, že jednání řidiče vykazuje znaky přestupku (viz. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2016 č. j. 8 As 156/2016-35);
- žalobce namítal, že úsek měření rychlosti motorových vozidel nebyl označen dopravní značkou. K tomu krajský soud uvádí, že povinnost označit úsek měření dopravními značkami dříve zakotvená v ust. § 79a zákona o silničním provozu byla zrušena zákonem č. 133/2011 Sb., kterým se měnil zákon č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, a to s účinností od 1. 8. 2011. Žalobní námitky tedy v tomto směru nejsou důvodné, neboť měření proběhlo až po změně právní úpravy a bylo provedeno v souladu se zákonem;
- žalobce uvedl nesouhlas svůj a svého právního zástupce se zveřejňováním osobních údajů na webu Nejvyššího správního soudu a domáhal se anonymizace rozhodnutí v této právní věci. K tomuto žalobnímu bodu krajskému soudu nezbyvá než uvést,

že způsob zveřejňování soudních rozhodnutí není problémem žalobou napadeného rozhodnutí, a proto se jím krajský soud ani nezabýval.

9. Se zřetelem k výše uvedenému krajský soud shledal žalobu žalobce jako nedůvodnou a v souladu s ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. ji zamítl.
10. Žádnému z účastníků nepřiznal soud právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce v tomto řízení úspěch neměl a žalovaný se práva náhrady nákladů řízení výslovně vzdal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu. Podmínkou řízení o kasační stížnosti je povinné zastoupení stěžovatele advokátem, pokud stěžovatel sám nemá vysokoškolské právnické vzdělání.

Ostrava 30. července 2020

JUDr. Petr Indráček

samosoudce